

[Indenrigsministeren.]

følgelig ikke sin hidtidige Stilling en Tanke, og ingen kan vel heller forlange af Bladet, at det skulde kunne huske, at det netop et Aars Tid tilbage havde bragt en stor instruktiv Artikel om Konverteringsmuligheder og Konverteringsmetoder, hvori det netop hedder, at

„Konverteringens Virkning bestaar i Masseopsigelsen, og det er af Betydning, at den omfatter saa mange Foreninger som muligt paa en Gang“.

Jeg tror, man kan sige, at dette yderligere illustrerer, hvad mange tænker, at det er beklageligt, at dansk Handels- og Finansverden ikke besidder et virkelig sagligt og overlegent ledet Organ, der kan være Vejleder uden om de partipolitiske Interesser, som skiftende Situationer skaber.

Men under den følgende Tids Forhandlinger var der en Ting, der kom Regeringen overraskende og uventet. Det var Sparekassernes kategoriske Afvisning af at indgaa i nogen Art af Garantiforpligtelse i Forbindelse med Konverteringen. Jeg skal gerne her i Dag sige, at jeg vilde have forstaaet, om Sparekasserne havde forlangt en meget nøje Prøvelse af dette Spørgsmaal, og ogsaa vilde have forstaaet, om Sparekasserne vilde have forlangt snævre Grænser trukket for saadanne Garantiforpligtelser — og herom var enhver Forhandlingsmulighed ladet aaben —, men Sparekassernes gentagne Erklæring levnede ikke den mindste Sprække for fortsat Forhandling. Ligegyldigt hvad der i øvrigt skete i Sagen, det vilde ingen Betydning have over for dette kategoriske Nej. Dette bebrejder jeg Sparekassernes Ledere, og jeg tror ikke, denne Holdning fra deres Side svarede til Opfattelsen hos en stor Del af Sparekassemændene ude i Landet, derimod svarede den nok til Opfattelsen hos en meget formaaende Gruppe af Sparekassefolk, blandt hvilke utvivlsomt ogsaa findes Landstingets Formand, fra hvem der har været en stadig virkende Modstand mod enhver Rentesaenkning her i Landet.

Den Skildring, jeg her paa den givne Foranledning har givet af Konverteringspolitikens forskellige Faser, vil der ikke kunne rokkes ved, og de to Oppositionspartiets krampagtige Forsøg i Gaar paa efter deres Bedrifter gennem 2 Aar at fralægge sig Skylden for, hvad der er forspildt, interesserer mig ikke. Jeg kan tilføje, at det interesserer heller ikke de Mennesker Landet over inden for de Herrers Partier, som stadig har ønsket Regeringens Politik paa dette Omraade gennemført. Menigmand

her i Landet har et overmaade sundt Instinkt. Han ved nok, hvem det er, der i disse to Aar har spillet Rane Jonsøns Rolle over for Erhvervslivets Krav om billigere Kapital. Menigmand ved, at havde de Herrer af Oppositionen ikke haft deres Magt i Landstinget, havde Konverteringen for længst været en Kendsgerning. Han ved, at yderligere Rentesaenkning havde været gennemført for de vanskeligst stillede. Han ved, at baade Juni og December Termin i 1934 havde været lettere at komme over. Han ved, at Fremtiden havde tegnet sig tryggere for ham og hans Hjem. Over for disse faa og enkle Kendsgerninger interesserer de Herrers Forklaringer og Dagsordener og andre Krumspring ham ikke en Døjt. Til denne Mand med det sunde Instinkt og den nøgterne Tankegang henvender jeg mig i Dag og beder ham, om ved første Lejlighed at afskaffe den Tilstand, at visse Politikere kan sidde og udøve Magten i Læ af Landstinget, medens de kaster Ansvar for de skadelige Følger af deres Handlinger over paa andre.

Handelsministeren (Hauge): Jeg kan indskrænke mig til forholdsvis faa Bemærkninger over for det, der er fremført mod det af mig udarbejdede Forslag angaaende Bankernes Udlånsrente og deres Udbytte til Aktionærerne m. v. Jeg behøver heller ikke at gøre særdeles mange Bemærkninger til det af Venstre stillede Forslag om en fast Udlånsrente i Pengeinstitutterne, thi Forslaget er af den Beskaffenhed, at ingen vilde tage Ansvar for dets Gennemførelse. Jeg kan være enig med det ærede Medlem Hr. Hasle, naar han i Gaar udtalte, at det Forslag, Venstre havde stillet, da heller ikke var stillet med Haab eller Ønske om Vedtagelse. Det ærede Medlem betegnede Forslaget som et Resultat af Fiffighed. Men deroverfor maa jeg hævde, at vel kan Forslaget af Forslagsstillerne være tænkt som et Forslag, som det var godt fundet paa at stille, et Forslag, som man kunde drage visse agitatoriske Fordele af, men Forslagsstillerne har ikke, da de udarbejdede deres Forslag, været i Besiddelse af saa megen Sans for Realiteterne, at de har kunnet give Forslaget et saadant Indhold, at det blot i nogen Maade kunde tjene til at naa det, som man i hvert Fald foregav var Maalet. Det er saaledes i Virkeligheden hverken Fiffighed eller Klogskab, der ligger bag dette Forslag. Det er nok muligt, at man har tænkt sig, at det kunde genere baade Bankerne, paa hvem det i første Linje er møntet, og Regeringen, som man naturligvis har ment vilde blive van-